

Jumal olgu tänatud!

Üks aasta on jälle ära elatud. Silmad on mõndagi näinud, kõrwad kuulnud ja süda tunnud, rõõmu ja kurvastust mitmedesse olnud, kes omast warast ja peawarjust ilma jäänud, mis kurja kätte läbi ehk muul wiisil — osalt ka isienese hoolimata oleku ja hoolituse läbi — sündinud. Mõni rumal ütleb kohe, kui temale midagi kahju ehk häda sündinud: „See oli Jumalast nõnda antud! selle vastu ei wõi keegi parata!“ — Suhm inimene, kes nõnda ütleb! Olgu üks asi näituseks nimetatud: tahad sa nõrgast jääst üle minna ja teised keelawad üteldes, et see ei kanna weel mitte, aga sina ei hooli keeldu, kukud sisse! Kas see Jumalast antud on, kui sa isi just kui meelega surma eneselle otsid?! Ma ei hakka siin pikemalt seesuguseist asjust arutama sellepärast, et see juba suuremal hulgal' tutaw küllalt olema piaks.

— „Hoiä isi, siis hoiab Jumal ka“, ütleb kirja sõna.

Oma Kalendre lugejaid, kes seda siimaaale lahkeste on wastu wõtnud, täname kõigest südamest, ja loodame, et nüid jälle meie sõbraks jääksiwad. Kui ehk mõnele mitte meelepärast pole olnud, palume ära unustada; sest kõide tahtmise järele ei jöua keegi teha, ega neid „ühe mütsi alla“ panna.

Inimene piab suureš looduse peegles oma nõtra kaju waatama, siis õpib ta wigadusi enese küllles märkama ja aegamööda parandama, muidu ei wõi tema täielikumaks minna ega sinna sihile saada, mis Looja temale ette on määratud.

„Mis on looduse peegel?“ küsib ehk mõni. Sellepäälewastan kohe: koolid, õpetlikud raamatud ja tähtsad ajalehed. Nendest wõib inimene juba küllalt omale waimuharidust saada; aga sääal on üks wiga paljude juures, millest mitmed ei hooli ega seda õieti järele ei mõtle, see on: t u i m u s, mis kui luupainaja nendest ära lahkuda ei taha.